[1]धनभाजी, [2]विभक्तिः, [3]भजमानः, भाजः, बिभक्षुः, बाभजः ;
भक्तव्यम्, भाजयितव्यम्, बिभक्षितव्यम्, बाभजितव्यम् ;
भजनीयम्, भाजनीयम्, बिभक्षणीयम्, बाभजनीयम् ;
[4]विभज्यम्, [5]विभाग्यम्, भाज्यम्, बिभक्ष्यम्, बाभज्यम् ;
ईषद्भजः-दुर्भजः-सुभजः ; — —
भज्यमानः, भाज्यमानः, बिभक्ष्यमाणः, बाभज्यमानः ;
भागः, [6]भगः, भाजः, बिभक्षः, बाभजः ;
भक्तुम्, भाजयितुम्, बिभक्षितुम्, बाभजितुम् ;
[7]भक्तिः-[A]दृढभक्तिः, भाजना, बिभक्षा, बाभजा ;
[8]भजनम्, भाजनम्, बिभक्षणम्, बाभजनम् ;

---

1. ताच्छीलिके णिनिप्रत्यये रूपमेवम्।
2. 'क्तिच्क्तौ च—' (3-3-174) इत्यनेन संज्ञायां क्तिचि रूपम्। **विभक्तिः**= प्रथमाद्या विभक्तिः। अत्र सूत्रे (3-3-174) आशिषि गम्यमान एव प्रत्यय इत्युक्तम-विवक्षितमिति **केचित्**।
3. '**ताच्छील्य**वयोवचनशक्तिषु—' (3-2-129) इत्यनेन ताच्छील्ये गम्ये चानश्प्रत्ययः। शित्त्वाच्छबादिकं भवति।
4. 'द्विवचन**विभज्यो**पपदे—' (5-3-57) इति सूत्रे **विभज्य** इति निर्देशात् हलन्तलक्षणण्यदपवादो यत्प्रत्ययोऽत्रेति ज्ञेयम्।
5. 'अबाधकान्यपि निपातनानि' (परिभाषा-120) इति दर्शने ण्यत्प्रत्यये कुत्वे च रूपमेवम्। **विभाज्यम्** इति कुत्वाभावरूपं तु सर्वथा अप्रामाणिकमेव। स्पष्टमिदं प्रकृतसूत्रे (5-3-57) **पदमञ्जर्याम्, उद्द्योते** च।
6. 'खनो घ च' (3-3-125) इत्यत्र चकाराद् धात्वन्तरेभ्योऽपि घप्रत्ययो भवतीत्यतोऽत्र घप्रत्यये, घित्त्वेन कुत्वे च रूपमेवम्। 'हृद्भग—' (7-3-19) इत्यत्र '**भग**—' इति निर्देश एवात्र निदानम्।
7. भजनम्=**भक्तिः**। भावे क्तिन्। **दृढभक्ति**रित्यत्र दृढा भक्तिरस्येति विग्रहे 'स्त्रियाः पुंवत्—' (6-3-34) इति पूर्वपदस्य पुंवद्भावे रूपमेवम्। प्रियादिषु (6-3-34) कर्मसाधनस्यैव **भक्ति**शब्दस्य पाठः, न तु भावसाधनस्य। अतः पुंवद्भावः कथमत्रेति न शङ्क्यम्।
8. ल्युटि, अनादेशे रूपमेवम्। स्त्रियां टित्त्वेन ङीपि **भजनी** इत्येव भवति। **भजना** इति टाबन्तप्रयोगो लोके दृश्यते। तस्य शास्त्रं मृग्यमेव। ण्यन्तात् स्त्र्यधिकारीये युच्प्रत्ययेऽपि **भाजना** इत्येव स्यात्, न तु **भजना** इति।

A. '**दृढभक्ति**रिति ज्येष्ठे राज्यतृष्णापराङ्मुखः।' रघुवंशे 12-19.